

sedmé vydání!

prosinec 2010

Panterií drápek

Časopis, co se vám dostane pod kůži

Co najdete v tomto čísle:

VÁNOCE

Zamyšlení nad Vánoci

strana 3 - 5

Vánoce v cizině

strana 4

strana 5

Dvojstrana pro vlčata

strana 6 - 7

Jednostrana pro skauty

strana 8

Něco málo pro rovery

strana 9 - 11

Z deníku hlídek

strana 12

Zábava

strana 13

Konec drápku na papíru

strana 14

Uranový důl

strana 15



SLOVO VEDOUCÍHO

Dostala se mi čest ze strany Drápku Pantera, bych slov pár na úvod časopisu tohoto našeho skvostného napsal. I zhostil jsem se úkolu tohoto s vervou mě tak vlastní a zodpovědností z této úlohy plynoucí. Prioritou pro mě bylo sepsati cosi smysluplného, cosi, co každému čtenáři něco dá a na duchu jej obohatí i oblaží. Lehké toto předsevzetí není nikterak, a tudíž jal jsem se čítati a analyzovati čísla Drápků předchozí, zejména pak rubriku „Slovo redaktora“, jehož autorem v tomto čísle mám být právě já (pokud si to po přečtení předchozích plodných řádků redakce nerozmyslela). Po dlouhém a ještě delším čtení jsem dospěl k názoru, že záhodno by bylo popřáti Vám, čtenářům, krásných a poklidných Vánoc, jakožto i bezbolestného sic i tak převeselého Nového roku, a redakci hodně sil s kompletací kompletního obsahového kompletu. Bohužel, řečeno k tématu čísla mi nebylo nic, leč o tom psáti smyslu nemá, když toto dovíte se z úvodní stránky. Však na závěr textového prostoru mi svěřeného dovoluji mi tajemnou vzpruhu Vašeho očekávání.. něco se chystá, něco se děje.. a není to „cosi shnilé v království dánském“, ale naopak, pokud se vše podaří, znamenat to bude revoluci v občasníku našem oddílovém, jak ve způsobu, tak i frekvenci vydávání článků jednotlivých. Těšte se tedy velice a jak trefně říká redaktor Joža a jeho (nejen) čtyřkoloví přátelé z Améru: Stay tuned & Enjoy!



Zevl - Honza Planička – vůdce oddílu

SLOVO REDAKTORA

Tak se čas zase pohnul a my tu máme další číslo našeho všemi oblíbeného a velmi čteného časopisu. Taky se vždy tak těšíte na obsah? Já děsně. Skoro kvůli tomu nemůžu v noci spát. Vážně, tak moc se na náš Panteří drápek těším. A vy byste měli taky. Protože Panteří drápek je vrcholný produkt našeho oddílu. To, že umíme vymalovat klubovnu nebo zorganizovat tábor není nic proti vydání Panteřího drápku. Tak se přesvědčte sami.



Radim Kašpárek – šéfredaktor Panteřího drápku

O etapovce



Letošní etapa, jak již bylo na vícedenníku patrné, si za předlohu vzala antické římské impérium, které existovalo v letech 753 př.n.l. – 476 n.l. Jak ještě bude osvětleno po Vánocích, budeme se snažit naše impérium rozšířit co nejvíce. Náš postup bude zaznamenáván na mapě, která bohužel je zatím jen v hlavách tvůrců letošní etapy, Radima (váš pokorný vypravěč) a Vojty. Ano, my jsme ti „zodpovědní“. Tedy všechny dotazy směřujte na nás.

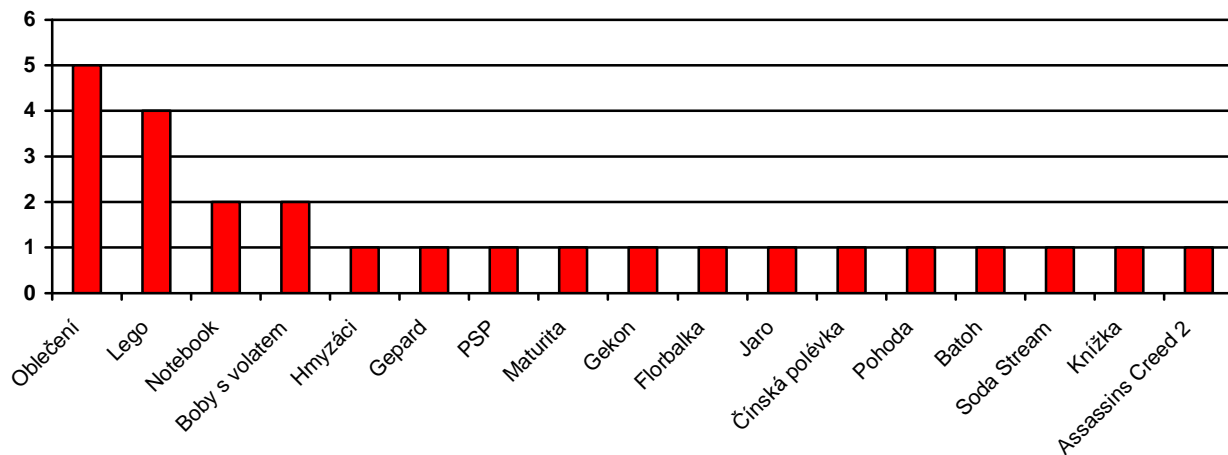


Radim

VÁNOCE

Nejčastější přání

Naše redakce se pustila před Vánoci do netradičního průzkumu. Protože si nechceme hrát na ekonomické týdeníky nesměřovala naše otázka na množství utracených peněz ani na braní půjček. Naše anketní otázka zněla: **Řekni jednu věc, kterou si nejvíce přeješ na Vánoce!** Odpověď jsme získali od 26 respondentů a zde přinášíme exkluzivní výsledky.



Nejčastější odpovědí bylo oblečení. Zde je dobré zmínit, že se převážně jednalo o mikiny a trička Nightwish, Hammerfall nebo AC/DC

Doufám, že náš časopis čte i Ježíšek aby se alespoň některé sny staly realitou.

Připravil Petr a Jeňour

ZAMYŠLENÍ O VÁNOCÍCH

Příběh s mravním poučením

Veselé Vánoce! To teď asi budete dost často slyšet. Tak já vás potěším, já vám to neřeknu. Proč? Protože Vánoce jsou konzumní a materialistické. Cha cha, co tím chcete říct, že nevíte, co to znamená? Já si tím taky nejsu úplně jistý, ale pokusím se vám to vyjasnit. (pokud byste opravdu chtěli vědět, co to znamená, obraťte se na Radima, ten mi vyjasnil dost slov, který jsem nevěděl co znamenají) Prostě Vánoce už nejsou, co bejvaly. Znáte to, rodina se má sejít a ne dávat si haldy ponožek. Povězte, kolik z vás



by vyměnilo svůj počítač za věčný pokoj? Cha, vsadím se o co chcete, že skoro nikdo. A to je právě ten problém. Vy znáte už jen ten překrucený význam Vánoc. Víte co, ale abych vám začal takhle mluvit do duše, musím trochu nák začít.

Takže. Na čem v životě záleží? Hm, to' otázka, co. Já myslím že víte, co myslím. Ale kolik z vás tohle beztak čte... tady já si nemůžu vylívat srdce. Kuš, to si říkáte skauti? Eh, pardon, trochu sem se trhl od tématu, pardon, redakce by mě přetrhla kdybych takhle pokračoval. Takže teď vážně. Život. To ho chcete celý prosedět s kamošema někde? Na čem teda záleží? Tak přemýšlím, jestli toho jste hodni. Já tu nechcu vypadat jak nějaký životoradorozdávač, ale někdo tuhle práci dělat musí. Dobře, když to nepůjde o tom, na čem v životě záleží, tak to zkusíme jinak. Hraní na complu má budoucnost. Má, věřte mi. Ale nesmíte hrát jen tak, to dá rozum. A nesmíte tím nikoho ranit. Dělejte si taky čas na lidi. Vážně, budou rádi. Třeba když přijdete pozdě ze školy, nejradši byste všechno hodili za hlavu, nalogovali se do Azerothu a propařili se do druhýho dne. Ne. Takhle to bejt nemá! Máte se zeptat maminky, jak se měla. Teď mě poslouchejte, vážně si nedělám srandu, přestože sem to tak plánoval. Važte si rodičů. Ti vám koneckonců ten váš první compl koupili...

Dobře, abychom pokročili. Co si myslím o vzdělání? To jsem rád, že ste se zeptali mě a ne třeba Radima. Víte, já asi ale nejsu ten pravej člověk, co by vám o tom měl něco říkat. Víte, nechte si to pro sebe, ale já mám skoro čtyřku z dějepisu. Na co do háje člověk potřebuje historii? Jaj, to sem přehnal, tohle vymažte, nechcu vypadat jak buran. Vážně, ne. Možná dokonce přestanu nosit ten svůj zelený kabát. Ale to vy asi nepoznáte, protože do skautu se hodí a tam ho budu i nadále nosit. Ale mezi normální lidi se fakt asi nehodí. Co myslím těma normálníma lidma? To máte tak. To sou ti, kteří nechodí do našeho oddílu. Nic proti nám, fakt ne, ale my sme taková děsná sebranka, že to ani nejde popsat. Fakt né, dyť se na sebe podívejte.

Tý jo, co já tu melu za bláboly. Za tohle mě asi vyhodí z redakce, ale mě je to docela jedno. Víte jak probíhají naše porady? To je v podstatě jen zamítání mých návrhů. Vážně. Mě vždycky něco dobrýho napadne a oni to hned zamítnou. Ale víte co by mě zajímalo? Kdo si tenhle článek přečte až sem. Protože já vám řeknu jedno tajemství. Já téměř každý svůj článek někomu věnuju. Já ho nepíšu pro vás, protože vám se člověk nezavděčí. Neříká se mi to snadno, ale nezavděčí. Dyť tu pro vás funguje úžasnej oddíl a co vy pro to děláte? Nic, fakt nic. Teda, až na výjimky. Nechci tu nikoho soudit, to se omlouvám, ale prostě tak. Berte tento článek jako protest vůči současné redakci PD a všemu okolo. Hlavně proti Radimovi. Ne, sraha, Radim je dobrej kamoš, a kdo si tohle může říct, je šťastnej člověk! Veselé Vánoce!

Připravil Komár

VÁNOCE V CIZINĚ

Nám, Čechům, nosí dárky Ježíšek, vždyť Vánoce jsou původně svátkem jeho narození. Zdálo by se logické, že tomu tak bude i v ostatních zemích, ale opak je pravdou. Pojďme si tedy udělat malý výlet po jiných státech.

Vánoce v severských zemích – Norsko, Švédsko, Finsko a Dánsko

V Dánsku si lidé zdobí dům postavičkami skřítků, nisserů, kteří jim i nosí dárky. Ve Švédsku také nosí dárky skřítkové, dohlíží na ně ale Jultomten (Vánoční muž). Finské děti dostávají dárky od Joulupukkiho (také Vánoční muž). V Norsku chodí vousatý skřítek Julenissen. Nečekejte ale, že by se trápil s chozením komínem, je tak pohodlný, že to vezme radši dvěma. Seveřané si prostě na svoje skřítky potrpí.

Vánoce u Slovanů – Polsko, Rusko, Bělorusko, Ukrajina, Chorvatsko

Poláci si stromečku neužijí, mají místo něj jen jesličky. Dárky jim donese Mikuláš.

V Rusku a Bělorusku přijde Děda Mráz se Sněhurkou, přijdou ale až 7.ledna. Ne, nemají zpoždění, to jen ruská pravoslavná církev neuznává reformu kalendáře zavedenou papežem Řehořem a tak jsou o 13 dní „pozadu“. Na Ukrajině si při vánoční večeři (také musí čekat až do 7. ledna) pochutnají na Kutii, dezertu připravovaném z máku, pšenice, kandovaného ovoce, medu a ořechů. Chorvatské zvyky jsou velice podobné těm našim.



Kutia

Vánoce na jihu Evropy – Itálie, Španělsko, Portugalsko, Řecko

Italové se s Vánoci moc nestresují, berou je jako hlavně svátky klidu a setkávání s přáteli. Dárky se dávají až 6. ledna a dává je čarodějnice Befana. Ve Španělsku a Portugalsku stejně jako u nás přinese dětem dárky Ježíšek, ale jen malé, ty „větší“ dostanou až od tří králů. V Řecku děti vyhlížejí spřežení Sanra Clause, které vede sob se svítícím červeným nosem – Rudolf. domácností.



Befana

Vánoce ve světě

V Argentině, protože leží na druhé polokouli, se Vánoce slaví v létě. Lidé si tam pochutnají třeba na pávovi nebo pečeném seleti. Stejně tak v Austrálii jsou Vánoce letní záležitostí. Není neobvyklý ani vánoční stromek zapíchnutý v písku na pláži a zmrzlina. V Ekvádoru si dárky dávají přátelé či členové rodiny osobně.

Připravil Radim

DVOJSTRANA PRO VLČATA



Po stopách motocyklových závodníků

Výlet začal jako vždy na konečné



v Bystřci. Ráno byla zima a

na zemi ležel dokonce



. To nám ale nebránilo vyrazit.



jsme dorazili do Tetčic a odtud vyrazili po



směr Kývalka.

Hned u



jsme si zahráli



honičku. Další větší zastávku

jsme udělali až u



. Po



jsme si zazávodili na okruhu. Při

předjíždění jsme si dávali



a při vyjíždění z depa jsme

museli házet



.

V závodě na 10



vyhrál Tadeáš. Protože



byla před námi vyrazili jsme dál. Cesta vedla přes



a kolem

Augšperského



až k



. Na závěr jsme ještě stihli hru na



. Pak už zbýval jen úprk na



.

Pár otázek na závěr:

1) kolik nás na výlet vyrazilo?

a) 13 b) 10 c) 12

2) kolik jsme ušli kilometrů?

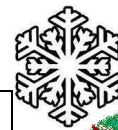
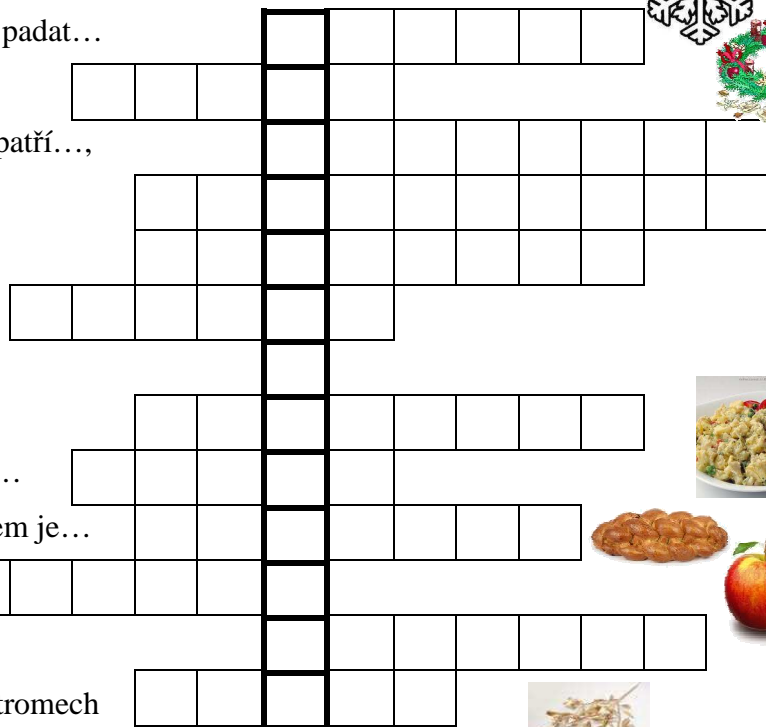
a) 8 km b) 10 km c) 15 km

Hledejte 6 rozdílů



TAJENKA

1. Aby byly bílé Vánoce, musí padat...
2. Adventní ... má 4 svíčky
3. K Vánocím neodmyslitelně patří...,
4. 24.12 je...
5. 31.12 slaví svátek
6. Ježíš se narodil v městě
7. 1.ledna je...
8. Ke kaprovi jíme bramborový...
9. Oblíbeným vánočním pečivem je...
10. Abych našli hvězdičku musíme rozkrojit ...
11. O Vánocích nesmí chybět...
12. Symbol Vánoc rostoucí na stromech



Dvojstranu pro vlčata připravil Petr

JEDNOSTRANA PRO SKAUTY

Předvánoční Hetalia sraz



Tento článek je věnován především těm z vás, co něco ví o japonské novodobé kultuře spojené s Anime. Těm ostatním musím s lítostí sdělit, že jim tento článek pravděpodobně přijde nejen zvláštní, ale krajně výstřední. Proto ho můžete rovnou přeskočit a věnovat se např. Hudebnímu okénku. Ale teď k věci. Možná to nevíte, ale Pazour, před tím než nás opustil, zasel v našem oddíle malé ale vytrvalé sémě. Sémě Anime, Mangy, Otaku, Japonska a podobných věcí. A toto sémě začíná pomalu klíčit v nás všech...

Proto jsem i já přijal pozvání na předvánoční sraz Hetalistů, který byl uspořádán v Brně 18.12.2010. Organizovali ho moje dvě spolužačky a jako podporu jsem sebou vzal Pazoura.

Pro ty z vás, kdo přesně neví o čem je řeč, Hetalia je jedno ze spousty Anime (japonských kreslených seriálů), ve kterém je podáváno alegorické připodobnění politických a historických událostí světových dějin. Za každý stát tu ale vystupuje postava, s vlastním charakterem, který se (alespoň podle klišé) podobá charakteru dané země. Proto tu najdeme romantickou Francii, hrdinskou Ameriku, děsivé Rusko...

A tak se největší nadšenci tohoto seriálu přijeli z různě velkých dálek, aby se potkali popovídali si o společných zájmech, předali si dárečky, nafotili autentické fotky a celkově si užili atmosféru předvánočního Brna. Většina měla na sobě cosplay (kostým nějaké z rolí seriálu) a je hezké vidět bandu šilenců jak se v divných převlecích procházejí středem Brna.

No, sešli jsme se po 11 hodině dopolední na náměstí svobody pod „hodinami“ a nejdřív jsme se všichni seznámili (přišlo aj veľa lidí zo Slovenska a je to vážně pěkné, když se sejdou takto dva národy kvůli takové pitomině, jako je Hetalia) a při čekání na opozdilce jsme si prolédli vánoční trhy. Potom jsme se zastavili v KFC na oběd. Následně jsme zašli do Koishi obchodu, což je malý obchod spojený se sushi barem, ve kterém se dá pořídit různé japonské zboží.



Potom jsme se odebrali do Maid café, což je nově otevřený podnik na Hrnčářské 6. Maid café, jsou speciální cosplay kavárny, nacházející se především v Japonsku kde číšnice, převlečené do kostýmů, obsluhují hosty jako své pány a to spíš jako doma, než jako v restauraci. Kromě pití a zákusků je zde možné si například nechat zadarmo vyložit osud, zazpívat na Karaoke, nebo zaskákat na DDRku. Zde jsme k ašemu překvapení a nemírné radosti našli i písničku od E nomine – Vater Unser a tak jsme hopsali co to dalo... Museli jsem zrušit možnost neúspěchu i na tu nejlehčí obtížnost. Ale byla sranda a o to jde především. Jinak jsme si zahráli nějaké hry, nafotili pár skupinových i jednotlivých fotek (které zatím bohužel nejsou k dostání). Jinak se už ale sraz rozpadl na menší skupinky, s vlastními náměty na

konverzaci. A tak se někdy kolem půl šesté začal sraz pomalu rozcházet.

Upřímně jsem rád, že jsem se zúčastnil této akce. Byla moje první tohoto druhu, ale i tak jsem si ji užil. Všem vám doporučuji navštívit Maid café a ty, co můj článek zaujal se mě můžete zeptat na víc... Jen žertuji, utíkejte, protože Anime a Pazourovo sémě se rozšiřuje do celého světa.

Připravil Jeňour

NĚCO MÁLO PRO ROVERY

Jak šli roveři pařit



Inu, seběhlo se to asi takhle: To vám jednou přišel Bacil a povídá „Cha! můj bratranec Fanek, dyť ho znáte, má koncert 26.11. v klubu 100 wattů. Jdete?“ Účast přislíbili Joža, Komár, Jeňour a Jirka. Já trochu váhal, nakonec jsem se ale rozhodl jíti také. A přiblížil se onen pátek, kdy jsme měli poctit Fankovu kapelu „So Easy“ svou účastí na jejich koncertu. Plná sestava, - tzn. bratři Barešovi, bratři Hudcovi bez Lukáše, Joža, Komár a já - se potkala až přímo tam, obohacená dokonce o Pazoura! Naše radost byla nezměrná. Po půlhodině postávání se tedy kapela opravdu dala do hraní a začala známým hitem skupiny Pink Floyd „We don't need no education“. To ovšem „nezvedlo ze židle“ většinu výpravy, která se plynule přesunula k fotbálku, kde strávila dalších dvacet minut, poměřila síly a zjistila, že fotbálek nebere davcetikoruny. Tohle zjištění bylo bolestné, bolelo mě asi tak jako dvacka. Jediný, kdo se choval tak jak se na koncertu sluší a patří, tedy po celou dobu nevyšel z kotle, vyskakoval při refrénu nad hlavy publika a vlasy mával na všechny strany byl Bacil. Ten si koncert celkově evidentně užil, vypadalo to zná že úplně každýho. S postupujícím časem Bacilovi sekundoval Komár, i Pazour s Jeňourem si stříhli plouzáček. Vzbudili sice trochu údivu, což ostatně Tom v maskáčích taky, ale myslím, že to bylo to, oč šlo. Po Fankově kapele nastoupila nám neznámá kapela RAINMAKER, která ovšem hrála naprosto výborně a hlas zpěvačky způsobil, že Pazour zatoužil po podpisu na břicho. Dostal-li ho se však už nedozvíme. Váš pokorný vypravěč musel odejít...

Připravil Radim



Zpěvačka RAINMAKERů, po jejímž podpisu Pazour zatoužil



Fanek, Baskytarista So Easy



Bacil, vyskakující nad hlavy publika

Hudební okénko

Sto zvířat

Kapela Sto zvířat byla založena v roce 1990 v Praze. Hraje převážně styl ska (ska hudební žánr, který se vyvinul koncem padesátých let na Jamajce a je považovaný za předchůdce Reggae hudby. Má typický kolísavý rytmus, je však rychlejší než reggae a často se mísí s punkem či jazzem).

Od doby založení se jejich sestava několikrát obměnila a rozšířila (z původních šesti je nyní čelnů 10). Z původní zakládající sestavy v kapele zůstala trojice: Jana Jelínková (zpěv), Jan Kalina (zpěv, bicí), Tomáš Belko (saxofon, texty). Dále je v kapele tříčlenná dechová sekce, kytara, baskytara, klávesy a bicí.

V roce 2007 skupina nastartovala své nejúspěšnější období albem Rozptýlení pro pozůstalé. Energické a často vyprodané koncerty doplnil také rekordní počet festivalových vystoupení. S rostoucí oblibou žánru ska stoupá i oblíbenost skupiny Sto zvířat, přestože mají už 20 let.

Kapela si mě získala svými skvělými texty, chytlavou melodičností písniček a hlavně jejich koncerty jsou vždy skvělý zážitek.



Vypsaná FiXa

Vypsaná fixa je skupina jejíž styl se nedá jednoduše charakterizovat. Dalo by se říct , že hrají punk – rock nebo pop – rock.

Členové kapely jsou: Michal Mareda (Márdi) – zpěv, kytara, Milan Kukulský (Mejla) – kytara, Daniel Oravec (Mejn) – baskytara, Petr Martínek (Pítrs) – bicí.

Důležitým prvkem celé skupiny jsou její zajímavé básnické psychologické texty a melodické skladby. Píše je její frontman Márdi, který inspiraci hledá především v knihách. U mě pokud se mi má kapela zalíbit hraje podstatnou roli i to, jak to kapela umí naživo, To jsem si už párkrát s Fixou vyzkoušel na vlastní kůži a musím uznat, že kapela umí udělat parádní atmosféru. Pod pódiem to pokaždé vře a davem proudí skvělá nálada.

Někteří říkají že fixa je „banda vyhulenců“, ale podle mě to není pravda. Jejich poslední koncert, který byl teď nedávno (15.12) byl pro mě skvělým zážitkem.



Připravil Joža

Z DENÍKU HLÍDEK

Sci fi povídka

Zde uvádíme výtvar tří zde nejmenovaných autorů, kteří v rámci svých hlídek na letním táboře v Matějovci vytvořili toto dílo. Příběh byl psán na pokračování, aniž by kterýkoli z autorů měl tušení, jak byly myšleny věci sepsané. Ale všichni měli tu správnou náladu a atmosféra nočního tábořiště jim vdechovala inspiraci pro vyjádření svých pocitů i fantazií. No abych dál nekecal, doufám že se vám bude tato krátká Sci-fi povídka líbit a že třeba i vy najdete způsob jak trávit hlídky lépe.

Bylo to v noci, ano v noci, kdy jsem pocítoval ten zvláštní neklid. Mihotavý plamen svíčky hrozil každou chvíli zhasnutím, ačkoli bylo bezvětří a svíčka v lucerně. Jako bych se snad měl radši odebrat spát. Ale ne, ten zvláštní neklid mi v tom bránil. Slyším za sebou šramot. Krysa, nebo jen další výplod mého mozku? Podívat se nepůjdu, bojím se, že bych krysu nenašel. Tyhle halucinace mám už týdny. Od té doby, kdy jsme navštívil ten dům. Snad ani nevím, co na mě zapůsobilo tak silným dojmem, zda hostitel či zvláštní výzdoba toho domu. Svíčka se už zase mihotá, jdu spát. Snad se mi podaří alespoň na chvíli usnout a dostat se z pasti mé hlavy. Probudil jsem se za světla, ne, za tmy. Nic se nezměnilo, ale já už nehodlal dál čekat. Světlo v lucerně ožilo.

Postavil jsem se a zahleděl do nekončící tmy kolem mě. V kruhu ozářeným svíčkou jsem byl jen já a suvenýr z té chatrče. Papírový sáček s ještě pikantnějším obsahem. Kruh, ve kterém jsem stál, se začal pomalu zmenšovat. Mne to v tu chvíli neznepokojovalo. Svíčka nezhasne, dokud o tom nerozhodnu já. Vzal jsem sáček, který nevážil víc než čerstvá cibule a vyběhl do tmy. S každým krokem do tmy se kruh světla za mými zády o kus zmenšil, až po chvíli naposledy zablikal a byl pohlcen temnotou. Stejně jako já.

Tma houstla kolem mě a pár matných hvězd na obloze ji nedokázalo prorazit. Nebylo to však důležité. Nemusel jsem se podle nich ani orientovat, sám jsme věděl, kam mám jít. Abych zahnal ten šířající neklid, který ve mně leží. Ještě jednou najít ten dům, neboli spíš chatrč. Malé dřevěné stavení s malou terasou se do hustého až nepřejícího lesa vůbec nehodilo. Přesto to vypadalo, že tam stojí už mnoho desetiletí, možná i pár set let. Tehdy jsem ho našel náhodou, i když ani tím si už nemůžu být jistý. Už když jsem vzal ten sáček, ležící mezi tolika dalších stejných sáčeků, měl jsem pocit, že to on to má na svědomí a že on to tak chce. Přitom si ani nemohl všimnout, že mu jeden z noha zmizel.

Ted' však vím, že se tam musím vrátit. Můj pohled v běhu padl na sáček, který svírala levá ruka. Ale ještě předtím ho musím použít. Nemůžu ho nevyužít.

Co když však jeho využitím ztratím i to poslední, čím se můžu chlubit, morální jistotu? Jeho použití by mi žádný etik, filosof, ba ani matematik neschválil.

Vím, že použít ho je špatné, ale touha znovu si promluvit s mým otcem je silnější. Co na tom, že při případě této znovuoživující směsi musím zabít. Vyberu si někoho, kdo už stejně nemá od smrti daleho. Ale i v případě, že najdu někoho, komu zbývá pouhý den života, bude tento obchodkrutě nevýhodný. Jedna hodina pro mého otce za den pro neznámého Johna Doe. Má ale můj otec větší právo na život než on? Nebo mám snad já větší právo na odpovědi, než on na život?

Světlo v lucerně mne začíná oslňovat. Tehdy mě napadaly hrozné věci. Ospravedlňoval jsem vraždu, povyšoval se, byl jsem sobec. Beru do ruky balík a podávám ho Johnovi, který má momentálně hlavu v oblacích, protože už ho netrápí strach ze smrti. Musel jsem ho osvobodit. Byl nevinný. A nakonec, odsoudil jsem ho já. John se mi rozplývá před očima. Zmizel. Děkuji ti otče. Za tvůj dům, chatrč, lekci. Nadechl jsem se. Světlo zhaslo.



ZÁBAVA

Jako v každém díle si i v tomto můžete vyzkoušet svoje logické uvažování.

V hořícím domě je skupina přátel. Chce se dostat za každou cenu ven, neboť dům za 12 minut spadne. Musí proběhnout chodbou která je celá v plamenech. Pokud skrz ní chce někdo projít, tak musí mít u sebe hasící přístroj a plameny alespoň trochu krotit. Problém je, že přátelé mají jen jeden. Chodbou mohou jít zároveň maximálně dva lidé. Pak se někdo musí vrátit s přístrojem a mohou jít další dva. Mezi přáteli je jeden hasič, který se v plamenech pohybuje běžně, a tak dokáže chodbou proběhnout během minuty. Jeho nejlepší kamarád, taky docela korba, proběhne za minuty dvě. Pak je tam ještě jeden starší pán, kterému to trvá čtyři minuty, a ožrala, který se bude chodbou motat pět minut. Pokud jde dvojice, pohybuje se rychlostí pomalejšího. Jak budou postupovat, aby se dostali ven do 12 minut, než dům spadne?

Pětice pirátů uloupila poklad, přesně sto zlatých.

Piráti mají zvláštní způsob, jak rozdělit kořist:

-Nejstarší navrhne, jak by kořist rozdělil on.

-Všichni pak hlasují.

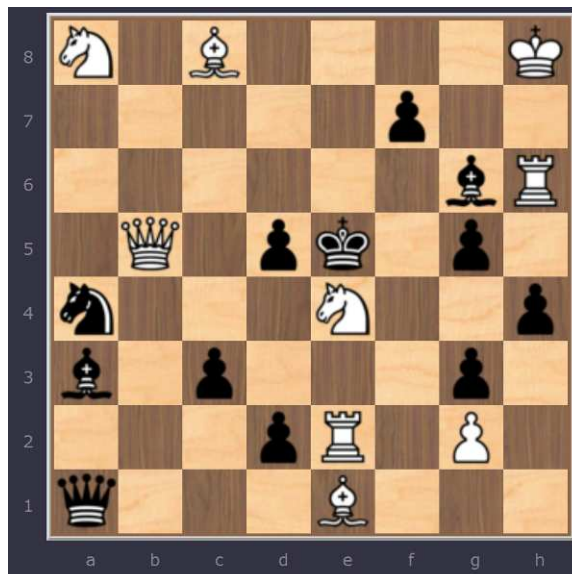
-Pokud získá nadpoloviční většinu, tak je po jeho.

-Pokud ji nezíská, tak ho ostatní zabijí a začíná vše od znova, jen je o piráta méně.

Všichni piráti jsou v tomto dělení velmi zběhlí. Nikdy si nedovolí porušit pravidla.

Každému pirátovi jde v první řadě o svůj život. Hned ve druhé o svůj majetek. A když nejde ani o majetek, ani o život, tak rád uškodí ostatním. Nejstarší ale může vždy někoho uplatit, aby mu poskytl svůj hlas. Jak dopadne dělení?

4	9	8			2				1					
	5				1				2					
		6							9					
8				4		5	6							
9				5					3					
	3	4		1					7					
7						2		5	8			7		
	4		7				1		7		4	8		
2			6		5	8	7	4		9	3	6		5
										7		6		
							8	3	2	4	9			
							3	8						
							5			2	3			6
							8	7			5			
							9			7		6		



Šachová úloha – bílý na tahu, mat 2 tahem

Správné odpovědi na otázky zasílejte na panteridrapek@gmail.com a můžete doufat ve sladkou odměnu.

Připravil Jeňour

ZÁKULISÍ

KONEC DRÁPKU V PAPIŘU?

Už nějaký ten pátek se v zákulisí šušká něco o změně Panteřího drápek od základů. Redakce došla k šokujícímu zjištění. Panteří drápek v této podobě nikdo nečte. Problematický je přístup k němu, někteří snad ani netuší, že něco takového vůbec existuje.

Při debatách co dál se redakce rozdělila na dva názorové proudy. Vyznavači staré dobré klasiky, mezi jejíž představitele patří např. Komár chtějí zachovat časopis na papíře, jiní, spíšelející ekologicky mají za to, že globálnímu oteplování pomohou přesunem do elektronické verze. Druhý proud má většinu a tak se zdá, že sústění papírových stránek zmizí na dobro. A jak by to celé mělo vypadat. Uvažuje se nad spuštěním webového portálu, který by přilákal čtenáře na jinak mrtvé oddílové stránky. Rozhodně se počítá se založením skupiny na facebooku abychom byli IN a vetřeli se do vaší přízně.

Všechno nasvědčuje tomu, že číslo které právě držíte v rukou je poslední regulérní výtisk. Tvůrci slibují, že elektronická verze přinese ještě lepší, zajímavější články na které nebudete muset čekat měsíce, ale kde pokaždé bude něco nového. Nezbyvá než tomuto odvážnému projektu popřát hodně zdaru. A pro vás skalní přívržence papíržence papíru mám nakonec dobrou zprávu. Projekt počítá s občasným vítiskem tradiční verze.

Připravil Petr



URANOVÝ DŮL

Jak jistě víte, uranové doly jsou všude po celém světě a člověk si tam vůbec nemůže říkat co si skutečně myslí. A proto zde, v rubrice pojmenované po tomto místě, můžete dělat přesný opak - psát co chcete a o kom chcete. Svoje příspěvky nebo reakce na předchozí články pište na mail redakce.

Barevné košile

Napoprvé jsem se rozhodl, že tento prostor využiji já. Rád bych se vyjádřil k tématu barevných košil. Jak jistě víte, začátkem října se na oddílových stránkách rozproudila debata na téma barevných košil (a uranových dolů). Původní návrh byl, aby vlčata měli košile modré s červeným lemem a skauti červené s modrým lemem. Návrh byl zdůvodněn tím, že jsme oddíl vlčat a skautů. Také tím, že by to líp vypadalo a byli bychom moderní. Protože jsem s tímto nápadem přišel já, debatu jsem pozorně sledoval. Argumenty proti zněly, že by snad měla být nějaká jednotnost krojů a že za chvíli budem jak „skauti z Woodstocku“. Bohužel při výročí čtyřiceti let od Woodstocku se v Praze rozdávaly košile mnoha barev a mnoho oddílů už dnes nemá klasické košile, takže nějaká „jednotnost“ u barvy košil už neexistuje. Důkaz toho mohli skauti vidět letos na táboře, když nás navštívil Pájka. Celkově se k tomuto návrhu vyjádřilo asi pět členů a nějakí vedoucí. Přišlo mi tehdy škoda že, ačkoliv se toto úzce dotýká celého oddílu, svůj názor dalo najevo tak málo členů. A jak to bylo dál? Debata postupně utichala, až se celé to téma tak postupně „zametlo“ pod stůl. Asi o měsíc a půl později se na stránkách objevila kratičká zprávička o tom, že na poradě vedoucích bylo rozhodnuto, že košile s lemem nebudou. Není mi jasné, proč jsme o tomto nehlasovali stejně jako o zvolení Zevla, vyhození Pazoura apod. Jsem jistý, že nějaký důvod to mělo, jen je škoda, že jsme se o něm nedozvěděli.

Připravil Komár



Panteří drápek

Časopis, co se vám dostane pod kůži!

vydává: 35. oddíl vlčat a skautů PANTEŘI Brno;

web: www.panteri.skauting.cz/casopisy.php; **e-mail:** panteridrapek@gmail.com;

šéfredaktor: Radim Kašpárek; **redakční rada:** Petr Kotásek, Joža Vyškovský, Marek Sychra, Jan Bareš

distribuce tohoto čísla od 22.12.2010